

Poezii noi

Camelia Iuliana Radu (*volum în lucru - uneori noi*)

pe partea de lume

unde eu nu sunt
tu
tacticos
înșurubezi vise
iar ele se aprind
ca ochii lui Rembrandt
când o privea pe Saskia
între cearșafurile ei răvășite

el îi vedea pielea scufundată în suferință
tulburată de celulită

nu îi scăpa nimic
știa precis
care este sursa luminii

așa o picta
cu privirea de îndrăgostit lucid

își adora femeia singură
în clarul-obscurul vieții lui

primul rid al tău va fi sarutat de mine

și alunița șmecheră de pe gât
și cea pe care încă nu o ai
pentru că nu ești suficient de bătrână
să ați apară o altă stea a întunericului
pe piele

voi săruta
alunița pe care mi-o voi imagina
ca pe o femeie apărută brusc

pe strada tinereților mele
înfigându-se în privire

un întuneric mic
nerușinat
în jurul căruia pielea ta respiră încet
pisicește

dar eu am deja riduri uite aici
sub ochi sunt toate poeziile
au săpat șanțuri adânci

eu văd un soare care mijește când râzi
și poezia florii-soarelui cand te uiți la mine
dă-ți ochelarii jos dacă vrei să vezi bine

rămâi la mine

fără mine ești un ulise îmbătat de singurătate
de vinul unor gânduri prea lumești

eu nu sunt circe, nu am nici vocea sirenelor
nu te seduc într-o plasă de pixeli

nu sunt nici penelopa cea șireată
nu am talentul urzelilor de palat

drumul lung si ranile ți-au hrănit vârsta
rămâi
rămâi la mine

pun gura pe pielea ta și vindec
gura mea la care ai visat fără să recunoști

din visul tău ascuns am ieșit
dintr-o coastă
și tot acolo mă voi întoarce
găsindu-mi pacea
găsindu-ți pacea

bate-mi în fereastră, femeie

sunt o pasăre de noapte
rătăcită într-o dimineață
în necunoscut

cărămida spartă din zid
care mi-a lăsat o firidă
să mă ascund în vis
ai fi tu dacă...
iar eu ți-aș găsi inima
unde va
la etaj

inima ta singuratică
o pasăre de noapte
care vrea să devină una de zi
iar eu nu o las

bate-mi în fereastră femeie
aripile nopții sunt pe umerii tăi
văd luna pe umerii tăi
umbra lor o face să vorbească

El

dincolo de toate hainele lui
de firma
utopic și cald
timid
el își adună ziua de pe jos

un bărbat privea semeț
privea și vedea cum îl privesc

ce fel de curaj poate fi acela
să te aduni ciob cu ciob
și să știi sau măcar să crezi
că mâine vei fi mai bun?

tace
iar tacerea lui imi pune
greieri de aur in par

uneori noi

a fost frumos din partea ta
să mă ajuți
ai reparat fotografia veche
stricată
anii mei au mâncat din ea
tu
frânt de oboseală
ai mângâiat ridurile hârtiei

parcă te aud spunându-mi
iar nu dormi pasăre de noapte
și ochii mei se fac mici
văd estompat

prin oboseală suntem tineri
ca nicând vreodată

suntem chit

te vad transpirat
cu burta de la bere ițindu-ți-se prin cearșaf
te vad cu ochii mijiți ironic
cum te enervezi sub privirea mea

te vad așa cum ești astăzi
cu firele tale albe din barbă
și cu multe
prea multe idei fixe
te văd lăudându-te și pedepsindu-te
cu aceleași cuvinte

îmi spui că nu mă mai iubești

faci o pauză și continui viclean
dar încă mai ții la mine
apoi te întorci pe partea cealaltă
ca un zeu plictisit de propria nemurire

suntem chit la astfel de idei
pe care timpul nici nu le observă
doar le mestecă între dinți
când trece peste pervazul ferestrei noastre
lovindu-te ușor pe umăr
ca un vechi amic invidios

EDITURA SAGA 2023

*Promovăm prietenii, poeți, oameni cu suflet
Artiști, jazz și scafandrii !*

<https://www.jurnal-israelian.com/>

